

СПОРАЗУМ О ПРИЗНАЊУ ПРЕКРШАЈА У ПРЕКРШАЈНОМ ПРАВУ У РЕПУБЛИЦИ СРБИЈИ

Сажетак: Комплексност споразума о признању прекршаја има посебну специфичност која се огледа у томе што у законом предвиђеним околностима, окривљени и овлашћени подносилац захтева, уз постојање обостране воље започињу преговоре око висине и врсте прекршајне санкције након што окривљени прихвати прекршајну одговорност. Овај позитивноправни институт релативно је нов у домаћем законодавству, како у кривичнопроцесном, тако и у прекршајном, те стога је још увек под „лупом“ стручне и шире јавности. Поједини процесни сегменти овог института покрећу питања његове оправданости, посебно сврхе кажњавања услед могућности договора око висине и врсте санкције. С друге стране, посебан значај примене овог института је у томе што се постиже процесна ефикасност судског поступка, смањење трошкова суда и мање процесно оптерећење процесних субјеката. Поред ових до сада указаних питања, у раду је посебна пажња посвећена имплементацији и развоју овог института у прекршајном законодавству Републике Србије. Примена и учесталост споразума о признању прекршаја сагледана је кроз статистичке показатеље који су приказани у раду.

Кључне речи: споразум о признању прекршаја, споразум о признању кривице, прихватање прекршајне одговорности, преговори око висине и врсте санкције

Уводна разматрања

Споразум о признању прекршаја, представља релативно нови позитивноправни институт у прекршајном законодавству Републике Србије и као такав мора се размотрити са теоријског аспекта, али и са аспекта његове примене.

С обзиром да се стручна и научна јавност није значајније бавила са институтом споразума о признању прекршаја, већ се овај институт, институт споразума о признању, чешће разматрао из угла кривичнопроцесног права, овај рад самим тим има посебан допринос.

* nbingulac@pravni-fakultet.info

Због поменутог, разматрање овог позитивноправног института првенствено ће бити са теоријског аспекта, затим указаће се и размотрити његово легислативно регулисање у прекршајном законодавству у Републици Србији, с тим да ће се правити упоредни осврт на законодавно предвиђање овог института и у Законнику о кривичном поступку.

Споразум о признању прекршаја покреће многа питања. Суштински посматрано, та питања произилазе из споразума о признању кривичног дела, односно из процесноправног института.

У овом раду споразум о признању прекршаја биће ближе одређен кроз разумевање могућности које се могу постићи његовом применом, почевши од његовог првог имплементирања у домаће законодавство, па све до данас. Да би се могао разумети значај овог института, у краћим цртама морају се размотрити и разлози његовог настанка у законодавству Сједињених Америчких Држава.

Назначено је да је споразум о признању прекршаја релативно нов институт у домаћем законодавству. Законодавац први пут предвиђа овај правни институт у прекршајном праву након ступања на снагу Закона о прекршајима из прве трећине 2014. године.

Споразум о признању прекршаја фактички посматрано је преузет из кривичнопроцесног права, тј. преузет је из Законика о кривичним поступку који је са изменама и допунама из 2009. године предвидео институт споразума о признању кривице. Под истим називом (споразум о признању кривице) са минималним прецизирањима уведен је и у Закон о прекршајима и то Законом о изменама и допунама Закона о прекршајима из 2009. године. Закон о прекршајима који је ступио на снагу почетком 2014. године, садржао је више промена у односу на претходни, док се једна од њих односила и на институт споразума о признању кривице који је променио свој назив у споразум о признању прекршаја. У актуелном Закону о прекршајима из 2016. године, законодавац није начинио неке додатне измене овог института.

Пре него што се настави са даљим разматрањем ове проблематике, нужно је да се укаже на значај споразума о признању прекршаја, који се огледа у томе да се брже и ефикасније оконча судски процес и да се на тај начин постигне знатно процедурално ефикаснији прекршајни поступак. Учесталом применом овог института постигнуће се смањење броја предмета у раду што ће у знатној мери повећати ефикасност суда и у оним поступцима у којима закон није предвидео могућност споразума.

Да би претходно заиста и било могуће потребно је постојање законских предуслова, у смислу под којим околностима је могуће закључити споразум о признању, али као веома важан други елемент је воља странака да се закључи споразум, односно да се иницирају преговори како би се постигао споразум о признању прекршаја, тј. прихватању прекршајне одговорности и да се постигне договор око висине и врсте прекршајне санкције.

Настанак и развој споразума о признању прекршаја у прекршајном законодавству Републике Србије, са освртом на настанак овог института у Сједињеним Америчким Државама

Настанак, а у одређеној мери и развој споразума о признању прекршаја у прекршајном законодавству Републике Србије тешко да може да се посматра одвојено од настанка и развоја овог института у кривичнопроцесном законодавству. С друге стране посматрано, да би се могли разумети разлози имплементирања овог института у кривичнопроцесно законодавство, морају се сагледати околности настанка споразума о признању, али и разлози његовог опстанка у страном законодавству.

Сврха поменутих сагледавања је у томе да се може разумети степен и брзина прилагођавања овог института реалним потребама не само законодавства, већ и друштва.

Настанак споразума о признању је временски тешко одредити првенствено из разлога јер је представљао несудски облик решавања, те стога је и разумно због чега не постоје писани трагови о томе све до средине осамнаестог века и то у Сједињеним Америчким Државама.¹

Изворни назив овог института у Сједињеним Америчким Државама је *plea bargaining*, што се може у слободном преводу изједначити са „договарањем“ или „преговарањем“. Сматра се да је овај институт први пут примењен 1808. године и то у случају у којем се окривљеном стављало на терет кривично дело незаконите продаје алкохола.²

Постоје и они подаци који наводе да је овим институтом постигнута условна осуда и у случају када се окривљеном стављало на терет кривично дело убиства, 1848. године.³ У неким сагледавањима настанка института споразума о признању у Сједињеним Америчким Државама, поједини аутори сматрају да је он настао доста касније од већ указаног и то 1970. године, при чему се најчешће наводи пресуда Врховног суда Сједињених Америчких Држава.⁴

Када би се покушало прецизније одредити период настанка овог правног института, у стручним дискусијама може се видети да аутори који оправдавају његово постојање сматрају да су корени видљиви у Библији (у причама о синовима Адама и Еве), али наравно постоје и они који су мање теолошки опредељени те стога заступају став да је споразум о признању настао и почео да се примењује непосредно након Америчког Грађанског рата.⁵

¹ Langbein, John, *Understanding the short history of plea bargaining*, Yale Law School, 1979., pp.262.

² Бајовић, Вања, *Споразум о признању кривице - упоредноправни приказ*, Правни факултет Универзитета у Београду, 2009., стр.55-56.

³ *Ibid.*, стр. 57.

⁴ Илић, Иван, Споразум о признању кривице у теорији, легислативи и пракси, Зборник радова Правног факултета у нишу, LXIII, 2012., стр.405.

⁵ Sanborn, Joseph, *A historical sketch of plea bargaining*, Justice Quarterly, vol. 3, issue 2, 1986., pp.112.

Током периода период XVIII и XIX века не постоје поуздани подаци у којој мери је кориштен споразум о признању у Сједињеним Америчким Државама из више разлога (почевши да једноставно није постојала пракса анализе података, ратови и сл.) али на основу савремених података, може се видети да је примена овог института све учесталија. Из ових статистичких анализа види се да данас у Сједињеним Америчким Државама проценат закључених споразума о признању достиже од 90% до 95% код кривичних предмета.⁶

У покушају да се утврди време настана тј. прве примене овог института, код стручне јавности која се бавила овим питањем наметнуло се још једно, а оно се односило и на „земљу порекла“. Ови аутори приметили су да је институт споразума о признању настао у Сједињеним Америчким Државама, а не у Енглеској као колевци англосаксонског права. Разлози због који су ови закључци донети засновани су на чињеници да је у Енглеској покретање кривичног поступка било у рукама оштећеног, а не тужиоца као државног органа.⁷

У прилог поменутих тврдњама поједини аутори наводе да непостојање институционализованог јавног тужилаштва, у смислу државног органа, али и традиционално опредељење да се судски поступак спроводи по скраћеном принципу, без пороте, спречавали су појаву споразума о признању кривице, управо због одређене, могло би се рећи „ефикасности“ поступка. У енглеском правном систему, по неким ауторима, није било „простора“ за преговоре и споразуме тужиоца и окривљеног.⁸

За споразум о признању као позитивно правни институт, није од већег значаја када је настао и у којем правном систему. Знатно већи значај да је се он препознаје као добро решење за окончање поступка и у англосаксонском и у европскоконтиненталном праву.

Ако се посебно има на уму да се ова два правна система све више приближавају, што указује и Милан Шкулић. Најчешће се означава континентално-европски систем као инквизиторски, док се англосаксонски као акузаторски. Ово термилошко одређење у основи није употпуности тачно, јер иако континенталноевропски систем садржи одређене инквизиторске елементе те стога представља мешовити систем, исто као као што ни бројни англосаксонски системи више нису чисто акузаторског типа. Може се рећи да већина држава континенталне Европе има мешовите кривичне поступке, са изузетком Италије, која је након последње реформе свог кривичног процесног законодавства, кривични поступак уредила претежно на адверзијалним основама. Слично је и са државама које припадају тзв. енглеском говорном подручју, причему се првенствено мисли на Енглеску и Велс, али и Сједињене Америчке Државе које имају типичне адверзијалне кривичне поступке.⁹

⁶ Кандић, Љубана, *Споразум о признању кривице*, Годишњак студената, година II, бр.1, 2014., стр. 2.

⁷ *Ibid.*

⁸ Бајовић, Вања, *Споразум о признању кривице - упоредноправни приказ*, Правни факултет Универзитета у Београду, 2009., стр.133.

⁹ Шкулић, Милан, *Доминантне карактеристике основних великих кривичнопроцесних система и њихов утицај на реформу српског кривичног поступка*, *Crimen*, вол.IV, бр.2, 2013, стр. 177.

Када је реч о увођењу споразума о признању у законодавство Републике Србије, мора се прво назначити да реформе (процесног) законодавства нису нити лаке за спровођење нити су често праћење општом подршком, што не значи да нема и супротних примера. Када је реч о реформа законодавства у Републици Србији, оне су начињене снажним кораком и то у више области права. Један од разлога тих реформи је усклађивање са стандардима Европске уније, али поред тога постоје и други разлози, а неспорно је један од њих је и постизање ефикаснијег рада суда, односно ефикаснијих и бржих поступака. Један од разлога због чега су многи аутори сагласни са ставом да је потребан бржи и ефикасније процес, поред већ указаних разлога, је да би такав процес био и успешан инструмент у борби против криминалитета, наравно уз постизање циљева генералне и специјалне превенције. Из претходног произилази да се поменуто може постићи управо ефикаснишћу и да се са краћим трајањем процеса не само поштује начело разумног суђења већ се доприноси заштити основних људских права и слобода.¹⁰

У прекршајно законодавство, институт споразума о признању прекршаја први пут се предвиђа у Закону о прекршајима из 2009. године¹¹ и то као споразум о признању кривице.

Разлог због чега је законодавац предвидео термин „кривице“ је искључиво због тога што је овај институт преузет из Законика о кривичном поступку из исте те године.

Аутор Милан Шкулић¹² посебно назначавача да је споразум јавног тужиоца и окривљеног о признању кривице на начин на који је то предвидео Законик о кривичном поступку из 2009. године¹³ у великој мери начињено по узору на Законик о кривичном поступку из 2006. године¹⁴ који никада није целовито примењиван.

Већ поменути Закон о прекршајима из 2009. године у глави 27а, под називом споразум о признању са пет чланова уређује овај институт.

Због целисходности овог рада, неће се начинити приказ свих чланова, већ ће се указати само на законско дефинисање споразума о признању и начин на који је законодавац предвидео његово закључивање.

По тадашњем Закону о прекршајима у члану 206а предвиђа се да када се прекршајни поступак води за један прекршај или за више прекршаја у стицају, овлашћени подносилац захтева може предложити окривљеном и његовом браниоцу закључење споразума о признању кривице, односно окривљени и његов

¹⁰ Бејатовић, Станко, *Споразум о признању кривичног дела и друге поједностављене форме поступања у кривичном процесном законодавству Србије као Инструменти нормативне ефикасности кривичног поступка*, у Зборнику „Правни систем Србије и стандарди Европске уније и Савета Европе“ којег је приредио Бејатовић, С., књига 4, Правни факултет у Крагујевцу, 2009., стр. 85-86.

¹¹ Закон о прекршајима, Сл. гласник РС, бр. 101/2005, 116/2008 и 111/2009

¹² Шкулић, Милан, *Кривично процесно право*, Правни факултет Универзитета у Београду, 2015., стр. 332.

¹³ Законик о кривичном поступку из 2009.г., Сл. лист СРЈ, бр. 70/2001 и 68/2002 и Сл. гласник РС, бр. 58/2004, 85/2005, 115/2005, 85/2005 - др. закон, 49/2007, 20/2009 - др. закон и 72/2009

¹⁴ Законик о кривичном поступку из 2006.г., Сл. гласник СРЈ, бр. 46/2006, чланови од 304 до 308.

бранилац могу овлашћеном подносиоцу захтева предложити закључење таквог споразума.

Када се упуту поменути предлог, странке и бранилац могу преговарати о условима признања кривице за прекршај, односно прекршаје који се окривљеном стављају на терет.

Споразум о признању кривице мора бити у писаном облику и може се поднети најкасније до завршетка првог рочишта за одржавање претреса.

На крају овог члана, законодавац је предвидео да се споразум о признању кривице подноси судији.

Споразум о признању прекршаја први пут се законодавно уређује са овим термилошким одређењем од ступања на снагу Закона о прекршајима из прве трећине 2014. године.

У глави 26 Закона о прекршајима из 2014. године¹⁵ под називом Споразум о признању прекршаја са шест чланова и то од члана 233 до члана 238 се уређује овај нови прекршајни институт.

Закључивање споразума предвиђа се првим чланом овог дела, тј. чланом 233. Поменути члан уређује закључивање споразума у четири тачке и то на следећи начи:

- (1) Када се прекршајни поступак води за један прекршај или за више прекршаја у стицају, овлашћени подносилац захтева, усмено или писано, може предложити окривљеном и његовом браниоцу закључење споразума о признању прекршаја, односно окривљени и његов бранилац могу овлашћеном подносиоцу захтева предложити закључење таквог споразума.
- (2) Када се упуту предлог из става 1. овог члана, странке и бранилац могу преговарати о условима признања прекршаја који се окривљеном стављају на терет.
- (3) Споразум о признању се подноси судији до доношења првостепене одлуке.
- (4) Споразум о признању се не може закључити у вези са прекршајем за који се издаје прекршајни налог.

Мишљења смо да је потребно овде назначити да поред неки прецизирања у смислу начина подношења захтева, најзначајнија промена је у томе што је у Закону о прекршајима из 2009. године предвиђено да се може поднети најкасније до завршетка првог рочишта за одржавање претреса, док у Закону о прекршајима из 2014. године предвиђено да се може до доношења првостепене одлуке.

Значајно је да се укаже и на ограничење примене овог института, које је предвиђено у закону из 2014. године, а оно се односи на то да се споразум о признању не може закључити у вези са прекршајем за који се издаје прекршајни налог.

Прекршајни налог је такође једна од новина овог закона, а законодавац је предвидео да се прекршајни налог издаје када је за прекршај законом или другим прописом од прекршајних санкција предвиђена само новчана казна у фиксном износу.

¹⁵ Закон о прекршајима, Сл. гласник РС бр. 65/13

Законодавно предвиђање споразума о признању прекршаја у актуелном Закону о прекршајима

Закон о прекршајима из 2016. године¹⁶, питање споразума о признању прекршаја уредио је на начин који ће бити указан у наставку овог дела рада.

Законодавац је предвидео закључивање споразума на начин да када се прекршајни поступак води за један прекршај или за више прекршаја у стицају, овлашћени подносилац захтева, усмено или писано, може предложити окривљеном и његовом браниоцу закључење споразума о признању прекршаја, односно окривљени и његов бранилац могу овлашћеном подносиоцу захтева предложити закључење таквог споразума.

Затим, када се упути поменути предлог, странке и бранилац могу преговарати о условима признања прекршаја који се окривљеном стављају на терет.

Споразум о признању се подноси судији до доношења првостепене одлуке.

Споразум о признању се не може закључити у вези са прекршајем за који се издаје прекршајни налог.

Садржину споразума, законодавац је предвидео у члану 234.

Споразум о признању прекршаја мора да садржи седам елемената и то:

- 1) опис прекршаја који се окривљеном ставља на терет;
- 2) признање окривљеног да је учинио прекршај из тачке 1. овог става;
- 3) споразум о врсти и висини казне, односно о другим прекршајним санкцијама које ће окривљеном бити изречене;
- 4) изјаву овлашћеног подносиоца о одустајању од прекршајног гоњења за прекршаје који нису обухваћени споразумом о признању;
- 5) споразум о трошковима прекршајног поступка, о одузимању имовинске користи прибављене прекршајем, о повраћају предмета прекршаја и о имовинскоправном захтеву, уколико је поднет;
- 6) изјаву о одрицању странака и браниоца од права на жалбу против одлуке суда донесене на основу прихватања споразума о признању;
- 7) потпис странака и браниоца.

У другом ставу овог члана законодавац је прописао да у споразуму о признању прекршаја овлашћени подносилац захтева и окривљени се могу сагласити о изрицању окривљеном казне која, по правилу, не може бити испод законског минимума за прекршај који се окривљеном ставља на терет.

Законодавац је предвидео у члану 235. да о споразуму о признању одлучује суд, који споразум може одбацити, усвојити или одбити и да ће суд споразум о признању одбацити ако је поднет након доношења првостепене одлуке. Против решења о одбацивању споразума о признању жалба није дозвољена.

¹⁶ Закон о прекршајима, Сл. гласник Р. Србије, бр. 65/2013 и 13/2016

Одлуку о споразуму о признању прекршаја (члан 236), одређено је на начин да ће суд пресудом усвојити споразум о признању ако на основу споразума утврди:

- 1) да је окривљени свесно и добровољно признао прекршај, односно прекршаје који су предмет захтева и да је искључена могућност признања окривљеног у заблуди;
- 2) да је споразум закључен у складу са одредбама члана 234. Закона о прекршајима;
- 3) да је окривљени потпуно свестан свих последица закљученог споразума, а посебно да у потпуности разуме да се споразумом одриче права на суђење и улагање жалбе против пресуде суда донете на основу решења о усвајању споразума;
- 4) да споразумом о признању нису повређена права оштећеног.

Затим, истим чланом предвиђено је да када није испуњен један или више услова из овог члана, суд ће донети решење којим се одбија споразум о признању. Признање окривљеног дато у споразуму који од суда није прихваћен, не може бити доказ у прекршајном поступку.

Када поменуто решење постане правноснажно, споразум и сви списи који су са њим повезани издвајају се у посебне списе и уништавају се пред судом, о чему се саставља службена белешка у том посебном предмету.

На крају ово члана, законодавац је још предвидео и да одлука суда о споразуму о признању доставља се овлашћеном подносиоцу захтева и окривљеном, односно браниоцу ако га има.

Жалба против одлуке о споразуму о признању прекршаја, предвиђена је чланом 237, на начин да се против решења суда о одбијању споразума о признању, жалба може изјавити у року од осам дана од дана када је решење достављено од стране овлашћеног подносиоца захтева, окривљеног и његовог браниоца.

Истим чланом још се предвиђа да против пресуде суда о усвајању споразума о признању није дозвољена жалба.

На крају, законодавац је уредио питање пресуде о усвајању споразума о признању прекршаја чланом 238. и то на начин да пресудом којом усваја споразум о признању суд окривљеног оглашава одговорним и изриче му казну, односно другу прекршајну санкцију и одлучује о осталим питањима предвиђеним у споразуму о признању.

Пресуда мора одговарати садржају споразума о признању и мора да садржи и податке из члана 251. Закона о прекршајима.

Пресуда из става 1. овог члана доставља се лицима из члана 256. Закона о прекршајима.

Овим чланом још се предвиђа да ако је споразумом о признању предвиђено одустајање овлашћеног подносиоца захтева од прекршајног гоњења за прекршаје који нису обухваћени споразумом о признању, суд у односу на те прекршаје доноси пресуду из члана 253. Закона о прекршајима.

Статистички показатељи учесталости примене споразума о признању прекршаја

Један од начина сагледавања ефикасности неког правног института је да се размотре доступни статистички показатељи и да се на основу њих дође до закључка не само о учесталости његове примене, већ и о могућој будућој тенденцији.

Статистички подаци који се односе на споразум о признању прекршаја представљају анализу његове примене на територији Прекршајног суда у Новом Саду. У периоду прве половине 2016. године закључено је око 5000 споразума о признању прекршаја. По истим подацима, може се видети да неколико месеци раније, број закључених споразума о признању прекршаја је био око 1000. По анализи података од лица која су обрађивала ове податке које се односе на споразум о признању прекршаја на овом подручју, може се видети да на самом почетку примене овог споразума је на годишњем нивоу било око 1000 закључених споразума, док се у последње време око 100 споразума закључи недељно. Исти аутори наводе да су грађани овај институт прихватили са „ззором“ али да су касније схватили да са закључењем споразума ипак имају посебне погодности, те је стога и разумљиво разлог због чега се све више закључују споразуми о признању прекршаја.¹⁷

Исто истраживање је показало да када је реч о споразуму о признању прекршаја, по показатељима и анализи окривљени се опредељују на закључење споразума о признању прекршаја јер се добија минимална новчана казна, казнени поени се изричу, док се заштитна мера забране управљања моторним возилом у неким случајевима не изриче или се знатно смањује и то када се ради о забрани од 30 дана онда се не изриче док се изриче на два месеца у случајевима када је законом прописано да забрана буде четири месеца. Споразум о признању прекршаја у највећој мери се закључује услед кршења Закона о безбедности саобраћаја на путевима, те стога су подаци и најцелисходнији за обраду и анализу.

На основу истих показатеља може се видети да су разлози за опредељење окривљеног да закључи споразум о признању прекршаја поред мање новчане казне односно, због могућности преговора око висине и врсте прекршајне санкције, да не постоји суђење, да нема судских трошкова и да се све завршава са једном посетом полицијској управи (ако се ради о саобраћајним прекршајима). Значајан разлог за опредељење за закључење споразума је и у томе што се споразум може сачинити и у месту где није настао, те на тај начин и тако долази до смањења трошкова за окривљеног.¹⁸

¹⁷ Инг-про, *Споразум о признању прекршаја*, преузето са: <http://propisi.net/v/a2ffa405-5cb4-4fac-83e5-d626f7cb2b2b>, 10.08.2016.

¹⁸ *Ibid.*

Закључна разматрања

Споразум о признању прекршаја, као веома значајан позитивноправни институт који има за циљ да у околностима у којима је Закон о прекршајима предвидео могућност да дође до закључења споразума, постигне брже и ефикасније окончање судског процеса, чиме се постиже знатно процедурално ефикаснији прекршајни поступак, са знатно мањим трошковима.

На посредан начин, значај овог института је и код поступака код којих законодавац није предвидео могућност споразума о признању прекршаја, јер ће суд услед повећања ефикасности моћи већу пажњу да посвет управо тим процесима.

Иако је споразум о признању прекршаја релативно млад институт у прекршајном законодавству Републике Србије, на основу статистичких показатеља може се видети да степен његове примене има узлазну путању.

Споразум о признању прекршаја, представља веома комплексан институт, а противници његове примене доводе у питање улогу суда, у смислу да суд поред надзорне функције не утиче на договор између окривљеног и овлашћеног подносиоца захтева приликом преговора о висини и врсти казне те се стога и покреће питање да ли се постиже сврха кажњавања, али и да ли је овлашћени подносилац захтева меродаван да разматра и процењује висину казне или друге прекршајне санкције за конкретни прекршај.

С друге стране посматрано, поред процесне ефикасности, која је већ поменута и смањења трошкова суда, применом овог института дефинитивно ће се утицати и на ниво оптерећења процесних субјеката. Посебан значај огледа се и у постизању циљева генералне и специјалне превенције, што се постиже са ефикаснишћу суда.

Код процеса који дуже трају због своје комплексности али и због преоптерећености суда услед великог броја предмета у раду, често се поставља питање код стручне јавности, а посебно код шире јавности, о неефикасним судовима и да се на тај начин не постиже сврха кажњавања што има негативан утицај на специјалну, а посебно на генералну превенцију.

Са овим радом, указано је на неке специфичности споразума о признању прекршаја, али поједина питања су остала отворена за будуће разматрање ове комплексне проблематике.

Литература:

1. Bajović, Vanja, *Sporazum o priznanju krivice - uporednopravni prikaz*, Pravni fakultet Univerziteta u Beogradu, 2009.
2. Bejatović, Stanko, *Sporazum o priznanju krivičnog dela i druge pojednostavljene forme postupanja u krivičnom procesnom zakonodavstvu Srbije kao Instrumenti normativne efikasnosti krivičnog postupka*, u Zborniku „Pravni sistem Srbije i standardi Evropske unije i Saveta Evrope“ kojeg je priredio Bejatović, S., knjiga 4, Pravni fakultet u Kragujevcu, 2009., str. 85-106.

3. Zakon o prekršajima, Sl. glasnik R. Srbije, br. 65/2013 i 13/2016
4. Zakon o prekršajima, Sl. glasnik R. Srbije, br. 101/2005, 116/2008 i 111/2009
5. Zakonik o krivičnom postupku iz 2006.g., Sl. glasnik SRJ, br. 46/2006
6. Zakonik o krivičnom postupku iz 2009.g., Sl. list SRJ, br. 70/2001 i 68/2002 i Sl. glasnik RS, br. 58/2004, 85/2005, 115/2005, 85/2005 - dr. zakon, 49/2007, 20/2009 - dr. zakon i 72/2009
7. Ilić, Ivan, *Sporazum o priznanju krivice u teoriji, legislativi i praksi*, Zbornik radova Pravnog fakulteta u nišu, LXIII, 2012., str. 405-423.
8. Ing-pro, Sporazum o priznanju prekršaja, preuzeto sa: <http://propisi.net/v/a2ffa405-5cb4-4fac-83e5-d626f7cb2b2b>, 10.08.2016.
9. Kandić, Ljubana, *Sporazum o priznanju krivice*, Godišnjak studenata, godina II, br.1, 2014., str.1-10.
10. Langbein, John, *Understanding the short history of plea bargaining*, Yale Law School, 1979., rr.261-272.
11. Sanborn, Joseph, *A historical sketch of plea bargaining*, Justice Quarterly, vol. 3, issue 2, 1986., rr.261-272.
12. Škulić, Milan, *Dominantne karakteristike osnovnih velikih krivičnoprocesnih sistema i njihov uticaj na reformu srpskog krivičnog postupka*, Crimen, vol.IV, br.2, 2013, str.176–234.
13. Škulić, Milan, *Krivično procesno pravo*, Pravni fakultet Univerziteta u Beogradu, 2015.

PLEA BARGAINING OF MINOR OFFENCE IN THE MISDEMEANOR LAW IN SERBIA

Summary: The complexity of plea bargaining of minor offence is that in circumstances prescribed by law, a defendant and a claimant, existence of mutual will start negotiations on the type of sanctions after defendant accept responsibility. This positive legal institute is relatively new in the domestic legislation, both in the criminal procedure, and in the minor offense, and therefore is still under “eye” of professional and the general public. Certain segments of this legal institute raise questions of its justification, especially the purpose of punishment due to the possibility of agreement on the type of sanction. On the other hand, the importance of its application is that it achieves the efficiency of court proceedings, the court reduced costs and less process work for process subjects. In addition to these questions so far, the special attention is on the implementation and development of this institute in misdemeanor legislation of the Republic of Serbia. The application and frequency of plea bargaining is shown through statistical data which are presented in this paper.

Key words: plea bargaining of minor offence, plea bargaining of criminal cases, acceptance of misdemeanor responsibility, negotiations about the type of sanctions